

Endelig skal jeg sige, at med den holdning, der ser ud til at være her, hvor man ikke vil svare på nogen ting, er der ikke andre muligheder, end at befolkningen må stemme nej til den Amsterdamtraktat. Der er ikke nogen som helst mulighed for at få regeringen til at svare på noget, og derfor er det rimeligt, at der kommer en reaktion mod det, der er sket her i dag, medmindre der altså kommer nogle svar.

Formanden:

Hr. Mogens Andreasen som ordfører.

Mogens Andreasen (DF):

Det er en utrolig sag, som vi her skal igennem, med alle de mange korte bemærkninger om dette lovforslag.

Det er sådan, at vi i Dansk Folkeparti har ønsket, at arbejdsmarkedets parter selv skulle klare det her problem. Når de tre omsorgsdage skal gælde for en meget, meget stor gruppe, har vi lidt svært ved at se, hvor man skal skaffe pengene fra, så derfor har vi selvfølgelig ønsket, at det var blevet klaret af overenskomsternes parter.

Jeg vil godt sige, at her står vi over for at skulle træffe en beslutning, og den beslutning vil vi træffe efter udvalgsbehandlingen. Vi vil se på det og muligvis komme med en tillægsbetænkning, og vi vil under den afsluttende debat her i Folketinget fremføre vores stilling til, hvad vi gør ved selve afstemningen.

Formanden:

Hr. Frank Aaen som ordfører.

Frank Aaen (EL):

I går var vi meget langt omkring, at der er mange, der ikke bliver omfattet af de forbedringer i dette indgreb, som regeringen praler så meget med. Vi var tæt på, at arbejdsministeren lovede, at det faktisk skulle være en undtagelse, at nogle ikke var omfattet. I dag ved vi, at der efter ministeriets egne beregninger er 5 pct., og det vil sige 20.000 mennesker, som ikke er omfattet. Jeg er sikker på, at virkelighedens verden viser, at tallet er større, og jeg er helt overbevist om, at tallet inden for nogle fag er væsentlig højere end 5 pct. Der er det flertallet, som ikke bliver omfattet.

Man må jo undre sig over, at det bliver ved med at være sådan på trods af de tilsagn, som vi i går fik om at rette op på problemerne. I virkeligheden er der vel kun én forklaring på det,

og den er, at regeringen har lavet en aftale med arbejdsgiverne. Det var det, som jeg var inde på før, og som jeg ikke kunne få svar på: man har taget arbejdsgivernes parti, ved at man har brugt de formuleringer, som arbejdsgiverne kom med, om, hvem der skulle have ret til ferie, og hvem der skulle have ret til omsorgsdage.

Vi fik i går flere gange at vide fra arbejdsministerens side, at de formuleringer, der var brugt, var kommet fra parterne, og at man på den måde bare havde taget det ind, som parterne næsten var blevet enige om, men vi kan i dag konstatere, at det var en fejlinformation af Folketinget fra arbejdsministerens side. Det var ikke parterne, det var arbejdsgiverparten, som man havde taget formuleringen fra, og det har man gjort, fordi man ikke ville løbe fra det tilsagn, man har givet arbejdsgiverparten. Det er derfor, vi ikke kan få løst det problem, som vi nu i to dage har boret i.

Derfor vil jeg også sige, at vi lige så godt kan få det åbent frem, at det er arbejdsgivernes parti, man har taget, for det er det, der generelt gælder i dette indgreb, nemlig at rammen ikke måtte overskrides. Det var jo konfliktens tema, at lønmodtagersiden ville have en ramme, der var større, og at arbejdsgiverne ikke ville give noget, der lå ud over den ramme, de havde tilbudt. Her går regeringen altså ind på arbejdsgivernes side og sørger for, at det bliver den ramme, der fastholdes. Hvorfor vil man ikke indrømme, at man på den måde har valgt side i konflikten, for det er jo det, det drejer sig om?

At det er sådan, kan man også overbevise sig om på en meget enkel måde, for der er nogle i Danmark, der virkelig har forstand på, hvad der er godt, og hvad der er skidt for arbejdsgiverne, og de, der har mest forstand på, hvad der er godt og skidt for arbejdsgiverne, er dem, der spekulerer på Børsen. Det er dem, der satser deres penge på, om det går godt eller mindre godt for arbejdsgiverne, og på Børsen belønnede man i går arbejdsgiverne med solide aktiekursstigninger som en reaktion på det indgreb, som regeringen fremlagde i går. Reaktionen på regeringens indgreb var, at aktierne steg, så mon ikke det er sådan, at det er arbejdsgiverne, der er tilfredse med det her, hvorimod vi andre må afvise det?

Jeg synes, det er beskæmmende, at det er sådan med en socialdemokratisk ledet regering. Det er et angreb på strejkeretten, og det er også et indgreb i fordelingen af samfundets goder.